

Впрегнал дядото каруцата и си отишъл при бабата. Децата чакали, чакали. Мръкнало се. Взели те да плачат: „Оле, Боже, ще ни изядат мечките! Оле, Боже, ще ни изядат вълците“. А най-малкото плачело: „Гладен съм, како, гладен съм!“.

Момичето какво да прави, насъбрало малко пръст от земята, замесило я с вода и я сложило в огнището, като взела да лъже братчето: „Ей-сега, какиното, ще се опече питката и ще ти дам!“

Съжалил ги тогава Господ, слезнал при тях облечен като беден старец и ги попитал:

– Какво правите тука, деца?

– Е, дядо, нашия татко отиде да събира дърва и го няма. Ще ни изядат тука мечките и вълците. – отговорило момичето.

– А какво си сложила тука в огнището?

– Извинявай, дядо, пръст съм сложила да лъжа братчето, че е хляб. Господ хлопнал с бастунчето си и рекъл:

– Я виж, какъв хубав хляб се е опекал! Извади го!

И като го извадила – какво да види момичето! Един хубав хляб бил станал, голям!

– Колкото години и да ядете от този хляб – рекъл Господ – да не се свършва той! Все да има!

А после казал на момичето:

– Я ми виж косата, дядовото, че имам въшки, май. Сърби ме косата.

Търсило момичето в косата му въшки, търсило, пък казало:

– Дядо, нямаш въшки, не намирам!

– Ами какво имам, дядовото?

– Сребро и злато имаш.

– Дано, дядовото, да станеш златна и сребърна!

И станала тя златна и сребърна. А на двете и братчета Господ дал лъкове и стрели и ги надарил накъдето стрелят, все да улучват.

И така заживели в гората. Братята всеки ден ходели на лов, убивали сърни и зайци, носели ги на сестра си, тя ги готвела и така живели много време.

Минали години. Веднъж докато братята били на лов, сестрата заспала. Угаснал огънят. Събудила се тя – няма огън, няма кибрит, няма с какво да разпали нов огън. Огледало се момичето и видяло в далечината да мъждука някакъв огън. Отишло то и какво да види – край огъня стояла една вещица.

– Бабо, – попитало момичето – ще ми дадеш ли огън?

– Ще ти дам, бабиното, почакай малко.